

ਮਹਾਮਭਾ .

ਮੁਧੀ ਰੰਜਨ ਦਾਮ, ਮੀ.ਜੇ., ਮੁਧਾਂਸੂ ਰੁਮਾਰ ਦਾਮ, ਥੀ.ਬੀ. ਗਜ਼ੇਂਦਰਗੜਰ, ਰੇ.ਐਨ.
ਵਾਂਚੂ ਆਤੇ ਐਮ. ਹਿਦਾਇਤ-ਉੱਲਾ, ਜੇ.ਜੇ.

ਗੋਧੀ ਚੰਦ, ਆਧੀਲਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਦਿੱਲੀ ਧਰਮਾਮਨ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ

1955 ਦੀ ਰਿਰਮੀਨਲ ਆਧੀਲਾਂ ਨੰ. 25-27।

ਈਮਟ ਧੰਜਾਬ ਧਬਲਿਰ ਮੇਫਟੀ ਐਰਟ (V of 1949)-ਮੈਰਮਨ 36(1)-ਭਾਰਤੀ
ਮੰਦਿਧਾਨ (1950) - ਧਾਰਾ 14-ਵਾਜਬ ਵਰਗੀਰਰਣ- ਈਮਟ ਧੰਜਾਬ ਧਬਲਿਰ ਮੇਫਟੀ
ਐਰਟ (V ਦਾ) ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਰਰਨ ਲਈ ਟੈਮਟਾਂ - ਰੀ ਆਤਿਆੰਤ ਉਲੰਘਣਾ
ਹੈ। 1949) ਮੁਰੱਦਮੇ ਦੀ ਮੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਮਿਆਾਦ ਧੁੰਗ ਰਹੀ ਹੈ-ਉਮ ਤੌਂ ਬਾਆਦ
ਰਾਰਵਾਈ-ਰੀ ਐਰਟ ਆਧੀਨ ਲਿਆਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਰੋਡ ਆਫ ਰਿਰਮੀਨਲ ਧਰੋਮੀਜ਼ਰ
ਦੇ ਉਧਬੰਧਾਂ ਦੇ ਆਨੁਮਾਰ

1898 ਦਾ -ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ (1897 ਦਾ X)-ਸੈਕਸ਼ਨ (V 6-ਰੀ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਐਕਟ-ਸੈਕਸ਼ਨ 21-ਸਕੋਪ ਆਫ-ਈਸਟ ਖੰਜਾਬ ਖਬਲਿਕ ਮੋਢਟੀ ਐਕਟ (V of 1949) ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ-ਸੈਕਸ਼ਨ 20-ਅਧੀਨ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ-ਰੀ ਰਿਸੇ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਖਤਰਨਾਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਰੋਸ਼ਾਨ ਐਸਿਤ ਰੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਈਸਟ ਖੰਜਾਬ ਖਬਲਿਕ ਮੋਢਟੀ ਐਕਟ, 1949 ਦੀ ਧਾਰਾ 36(1) ਦਾ ਖਗਿਲਾ ਹਿੱਸਾ ਮੰਦਿਯਾਨਕ ਅਤੇ ਵੈਧ ਹੈ। ਵਰਗੀਕਰਨ ਇੱਕ ਖੇਤਰੀ 'ਤੇ ਰੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜ ਭੂਗੋਲਿਕ ਆਧਾਰ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਇੱਕ ਖਾਸੇ ਰਾਜ ਦੇ ਖਤਰਨਾਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੜਬੜ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰਾਂ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਖਾਸੇ ਗੈਰ-ਖਰੋਸ਼ਾਨ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਰਗੀਕਰਨ ਤਰਕਮੰਗਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂ ਇਹ ਕਿ ਇਹ ਰਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਅੰਤਰ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ, ਐਕਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਮਥੱਸਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਨਤਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੱਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਮੁਣਵਾਈ ਦਾ ਉਕਤ ਵਸਤੂ ਦੀ ਖਰਾਬਤੀ ਨਾਲ ਗੂੜ੍ਹਾ ਤਰਕਮੰਗਤ ਸਬੰਧ ਜਾਂ ਗਠਜੋੜ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸੱਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸੰਭਨ ਦੇ ਰੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਮੁਣਵਾਈ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਖਰਚਿਆ ਸਰਲ, ਛੋਟੀ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਖਤਰਨਾਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੜਬੜ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰਾਂ ਨੂੰ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸਿਵਲ ਹੰਗਾਮੇ ਅਤੇ ਝਗੜੇ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਖਗਿਲਾਂ ਰਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਵਿਚ ਉਚਿਤ ਸੀ। ਧਾਰਾ 36 ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਵਿਧਾਨੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਰੇਸ਼ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕੇਮਿਸ਼ਨ ਰੀਤੀ ਅਤੇ ਨਿਯੰਟਾਰਾ ਰੀਤਾ. ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੰਦਿਯਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ- ਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਾਜਬ ਵਰਗੀਕਰਣ ਦੀ ਬੇਲੀ ਲਗਾਉ। ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ-ਮੰਡਲ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਰਿਸੇ ਵੀ ਵਰਗੀਕਰਣ ਨੂੰ ਆਗਿਆਯੋਗ ਜਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਦੇ ਟੈਸਟਾਂ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਵਰਗੀਕਰਣ ਇੱਕ ਸਮਝਦਾਰੀ ਵਾਲੇ ਭਿੰਨਤਾ 'ਤੇ ਆਧਾਰਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਿਧਾਨੀਆਂ ਜਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਸਮੂਹਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਛੱਡੇ ਗਏ ਦੂਜੇ ਵਰਗਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਿਭਿੰਨਤਾ ਦਾ ਉਸ ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਤਰਕਮੰਗਤ ਜਾਂ ਤਰਕਮੰਗਤ ਸਬੰਧ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਕਤ ਅਧਿਕਾਰਿਤ ਵਿਵਸਥਾ ਦੁਆਰਾ ਖਰਾਬਤ ਰੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। . ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਈਸਟ ਖੰਜਾਬ ਖਬਲਿਕ ਮੋਢਟੀ ਐਕਟ, 1949, ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਐਕਟ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਢੁਕਵੀਂ ਬੱਚਤ ਧਾਰਾ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖੁੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਖਰਚਿਆ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਲੰਬਿਤ ਰੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਰੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਧੀਨਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਰੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਅਗਲੀ ਮੁਣਵਾਈ ਵਿੱਚ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ

ਸਾਧਾਰਨ ਰਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਆਨੁਸਾਰ - ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਜਾਬਤਾ। 1 ਆਰਡੂਬਰ, 1950 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੰਮਤ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਆਨੁਸਾਰ ਅਧੀਲਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਰੇਮਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ - ਐਕਟ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ - ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਅੰਤਮ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਅਵੈਧ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਆਮ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਕੁਝ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਐਕਟ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਣਾ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਮ ਧਾਰਾਵਾਂ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਅਸਥਾਈ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨਤਾ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਗਲਤ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਕਤ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਉਚਿਤ ਬੱਚਤ ਧਾਰਾ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਧੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਕਲੈਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ ਐਕਟ, ਜਨਰਲ ਕਲੈਕਟ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਵਾਂਗ, ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਸੀਮਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਸਕਤੀ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਜਾਂ ਬਦਲਣ ਦੀ ਸਕਤੀ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਪਰ ਉਕਤ ਸਕਤੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਕਤ ਸਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਉਪਬੰਧ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਰਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ.. ਹੁਣ ਯੂਰਬੀ ਧੰਜਾਬ ਪਬਲਿਕ ਸੇਫਟੀ ਐਕਟ, 1949 ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਸੁਥਾਈ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਯੂਰੇ ਜਾਂ ਸੂਬੇ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਖਤਰਨਾਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਖੇਤਰ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਪ੍ਰੋਵਿਨੀ ਦੇ ਯੂਰੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਯੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸੂਬੇ ਦੇ ਇੱਕ ਖਾਸ ਹਿੱਸੇ ਤੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸੋਧਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਰੱਦ ਕਰਨ ਜਾਂ ਸੋਧਣ ਦੀ ਸਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਪ੍ਰਾਂਤ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਲਈ ਰੈਫਰਨੇਰ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਖਤਰਨਾਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸੁਥਾਈ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਸੰਬੰਧਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸਕਤੀ ਵਿੱਚ ਸਕੱਸਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਲਈ ਉਸੇ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਖਤਰਨਾਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਸਕਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਾਨ ਜਾਂ ਸਮਾਨ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਹੋਰਾਂ ਲਈ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਕੱਸਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਿਕ ਕਾਰਜ ਹੈ ਜੋ ਸੈਕਸ਼ਨ 20 ਜਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 36(1) ਦੁਆਰਾ ਡੈਲੀਗੇਟ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਯੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਹਰ ਹੈ।

ਯੰਜਾਬ ਗਾਈ ਰੋਰਟ (ਸਰਰਟ ਬੈਂਚ), ਦਿੱਲੀ ਦੇ 1 ਫਰਵਰੀ, 1955 ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਯਥੀਲਾਂ ਨੰਬਰ 5-ਡੀ, 6-ਡੀ, ਅਤੇ 13-ਡੀ, 1952 ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਤੋਂ ਯੈਦਾ ਹੋਏ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਯਾਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਯਥੀਲਾਂ ਅਤੇ ਯਹਿਲੀ ਸੁਰੋਈ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਦੇ 22 ਦਸੰਬਰ, 1951 ਨੂੰ ਯਥਰਾਯਿਰ ਰੇਸ ਨੰਬਰ 220/2, 221/2, ਅਤੇ 223/2 ਦੇ ਯਾਦੇਸ਼ 1949 ਯਥੀਲਕਰਤਾ ਲਈ: ਸੁਰੀ ਰਾਮ ਲਾਲ ਯਾਨੰਦ, ਸੀਨੀਯਰ ਯੈਡਵੋਰੇਟ, (ਸੁਰੀ ਯੈਸ. ਯੈਨ. ਯਾਨੰਦ, ਯੈਡਵੋਰੇਟ, ਉਸਦੇ ਨਾਲ)। ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ: M/s. ਯੈਚ ਜੇ ਉਮਰੀਗਰ ਅਤੇ ਟੀ ਯੈਮ ਮੇਨ, ਯੈਡਵੋਰੇਟ। ਰਣਾ ਯਾਦਾਲਤ ਦਾ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਦੁਯਾਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਯਾ ਸੀ: ਗਜੇਂਦਰਗੜ- ਰ, ਜੇ. ਜੇਂਦਰਗੜਰ, ਜੇ.-ਇਹ ਤਿੰਨ ਯਥੀਲਾਂ ਸੰਵਿਯਾਨ ਦੀ ਯਾਰਾ 134(1) (ਸੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਯੰਜਾਬ ਗਾਈ ਰੋਰਟ ਦੁਯਾਰਾ ਯੁਰਵਾਨਿਤ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟਾਂ ਨਾਲ ਦਾਇਰ ਰੀਤੀਯਾਂ ਗਈਯਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਯਥੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਦਰਜ ਤਿੰਨ ਫੈਜਦਾਰੀ ਰੇਸਾਂ ਤੋਂ ਯੈਦਾ ਹੋਈਯਾਂ ਹਨ। ਯਥੀਲਕਰਤਾ ਗੋਥੀ ਚੰਦ ਮੁੱਖ ਰੈਸੀਯਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਗੁਰਮ ਚੰਦ ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਰਮਰਸੀਯਲ ਬੈਂਕ ਲਿਮਿਟਿਡ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਰੈਸੀਯਰ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਯਾਰਾ 409 ਦੇ ਤਹਿਤ ਤਿੰਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਯਾਮਲਿਯਾਂ ਵਿਚ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਨ। 1949 ਦੇ ਯਹਿਲੇ ਰੇਸ ਨੰਬਰ 223/2 ਵਿੱਚ, ਇਸਤਗਾਮਾ ਦਾ ਰੇਸ ਇਹ ਸੀ ਕਿ 8 ਯਥਰੈਲ, 1948 ਨੂੰ ਜਾਂ ਲਗਭਗ, ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਬੈਂਕ ਦੇ ਫੰਡਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਵਾਸ ਦੀ ਯਥਰਾਯਿਰ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਾਂ ਵਚਨਬੱਧ ਹੋਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਰੰਮ 'ਤੇ ਸਨ; ਅਤੇ ਉਕਤ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਯਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲ ਰੁਧਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਸਵਾਸ ਦੀ ਯਥਰਾਯਿਰ ਉਲੰਘਣਾ ਰੀਤੀ ਸੀ। 1.65.500 ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਯਾਰਾ 408, 409 ਅਤੇ 120 ਬੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਯਥੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਯਾਰਾ 120 ਦੇ ਨਾਲ ਯੜ੍ਹੀ ਗਈ ਯਾਰਾ 409 ਦੇ ਤਹਿਤ ਯਥਰਾਯ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਯਾ ਗਿਯਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸੱਤ ਸਾਲ ਦੀ ਸਖਤ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਦੇ ਇਸ ਗੁਰਮ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸੀ

ਗਜ਼ੋਂਦਰਗੜ- ਚਾਰ ਮਾਲ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਰੈਂਦ ਰੱਟਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਉਣ ਲਈ ਉਸਨੇ ਖੰਜਾਬ ਗਾਈ ਰੋਰਟ (1952 ਦਾ ਨੰਬਰ 5-ਡੀ) ਨੂੰ ਅਧੀਲ ਰਰਨ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ। ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੇ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਰੁਖ਼ਟੇ ਜੁਰਮਾਨਾ ਅਦਾ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। 10,000 ਜਾਂ ਡਿਫ਼ਾਲਟਰ ਵਿੱਚ ਖੰਦਰਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਸਖ਼ਤ ਰੈਂਦ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਗੁਰਮ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ 1955 ਦੀ ਰਿਰਮੀਨਲ ਅਧੀਲ ਨੰਬਰ 25 ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ: ਗੋਧੀ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਦਿੱਲੀ ਖਰਮਾਮਨ ਗਾਈ ਰੋਰਟ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਖੁਸ਼ਟੀ ਰੀਤੀ ਖਰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਤੁਜੇ ਰੇਮ (ਨੰਬਰ 221/2 ਆਫ 1949) ਵਿੱਚ ਅਧੀਲਕਰਤਾ 'ਤੇ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 408 ਅਤੇ 409 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਖਰਾਯ ਕਰਨ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਰੁਖ਼ਟੇ ਦੀ ਰਰਮ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਅਖਰਾਯਿਕ ਉਲੰਘਣਾ ਰੀਤੀ ਸੀ। . 23-772-8-6. ਟਰਾਇਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਅਧੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਕਤ ਜੁਰਮ ਦਾ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦਿਆਂ ਖੰਜ ਮਾਲ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਰੈਂਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ। ਅਧੀਲ (ਨੰਬਰ 6- ਆਫ 1952) 'ਤੇ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੇ ਗੁਰਮ ਦੀ ਖੁਸ਼ਟੀ ਹੋ ਗਈ ਖਰ ਉਸ 'ਤੇ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਘਟਾ ਕੇ ਤਿੰਨ ਮਾਲ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਰੈਂਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਗੁਰਮ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ 1955 ਦੀ ਰਿਰਮੀਨਲ ਅਧੀਲ ਬਰ 26 ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤੀਜੇ ਰੇਮ (1949 ਦੇ ਨੰਬਰ 220/2) ਵਿੱਚ ਅਧੀਲ-ਲੰਤ, ਗੁਰਮ ਚੰਦ ਅਤੇ ਗੰਗਾ ਦਿਆਲ 'ਤੇ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 120 ਬੀ ਦੇ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 409/408 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਖਰਾਯ ਕਰਨ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਰਿਆਂ ਨੇ ਰੁਖ਼ਟੇ ਦੀ ਰਰਮ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਅਖਰਾਯਿਕ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। . 10,000 ਬੈਂਕ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਕਤ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਕਤ ਰਰਮ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਅਖਰਾਯਿਕ ਉਲੰਘਣਾ ਰੀਤੀ ਹੈ। ਟਰਾਇਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਅਧੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਕਰਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਚਾਰ ਮਾਲ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਰੈਂਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ। ਅਧੀਲ 'ਤੇ (ਨੰਬਰ 13-ਡੀ ਆਫ 1952) ਗਾਈ ਰੋਰਟ ਨੇ ਖੁਸ਼ਟੀ ਰੀਤੀ

ਦੇਸੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਖਰ ਮਜ਼ਾ ਨੂੰ ਘਟਾ ਕੇ ਦੋ ਮਾਲ ਦੀ ਸਖਤ ਕੈਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ 1955 ਦੀ ਰਿਜ਼ੀਲਿਊਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 27 ਖੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੇਥੀ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਦਿੱਲੀ ਖਰਮਾਮਨ ਅਧਿਕਾਰਤਾ ਨੇ ਮੰਦਿਆਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 134(1) (ਸੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਗਜ਼ਟਿਊਡ- ਗਈ ਕੋਰਟ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਖਰਾਖਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਤਿੰਨ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਦੇਸੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਅਤੇ ਮਜ਼ਾ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਕਤ ਮਾਰੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਕੱਢੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਵਾਰੰਟ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਵਿਧੀ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਟਰਾਇਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਸੰਭਨ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਵਿਧੀ ਅਨੁਸਾਰ ਮਾਰੇ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮਾਰੇ ਕੱਢ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਦੇਸੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਹੁਕਮਾਂ ਅਤੇ ਮਜ਼ਾਵਾਂ ਸਮੇਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ। ਕਰ, ਜੇ. ਨਿਯੁਕਤੀ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਖੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਈਸਟ ਬੰਜਾਬ ਪਬਲਿਕ ਸੇਫਟੀ ਐਕਟ, 1949 (1949 ਦਾ ਬੰਜਾਬ ਐਕਟ 5), ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਰਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ 29 ਮਾਰਚ, 1949 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਨਤਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਾਵਾਂ ਖਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਖਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਆਮ ਆਧਾਰ ਹੈ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਧਿਕਾਰਤਾ 'ਤੇ ਕੇਸ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਾਰੰਟ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਜਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਖਰਰਿਊਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੇ XXI ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਖਰਰਿਊਸ਼ਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਖਰ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਖਰਰਿਊਸ਼ਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। - ਸੰਭਨ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰੇ XX ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ। ਸੰਭਨ ਖਰਰਿਊਸ਼ਨ ਕੁਝ ਸਮੱਗਰੀ ਬੰਦੂਕਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਰੰਟ ਖਰਰਿਊਸ਼ਨ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਹੈ। ਖਹਿਲਾਂ ਦੀ ਖਰਰਿਊਸ਼ਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਚਾਰਜ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਾਅਦ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 254 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੇਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਸੀ ਵਿਕਾਰਤੀ ਨੂੰ ਸੰਭਨ ਖਰਰਿਊਸ਼ਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਰਕਾਰੀ ਗਵਾਹਾਂ ਤੋਂ ਖੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਵਾਰੰਟ ਅਧਿਕਾਰ

ਗੋਧੀ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਵਾਰ ਗਵਾਹ ਹਨ, ਇਕ ਵਾਰ ਮੰਤਰਾਲੇ ਦਾ ਚਾਰਜ ਤੈਅ ਕਰਨ
 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੋਸ਼ ਆਇਕ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਗਜ਼ੇਟਰਗੜ੍ਹ- ਅਧੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਮੰਨਿਆ
 ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਕੇਸ ਕਰ, ਜੇ. ਵਿਧੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਹ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 36 ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ
 ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਰੀਤੀ ਗਈ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਜਿਰਗਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ
 ਹੈ; ਪਰ ਉਹ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧ ਅਤਿ-ਵਿਅਕਤ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ
 ਬਦਲਵੇਂ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਅਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ
 ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਸੰਮਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ
 ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਆਪਰੇਟਿਵ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ
 ਵੈਧਤਾ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅਧੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ
 ਜਾਂਦੀ ਹੈ: ਐਕਟ ਦੇ ਭੇਤਿਰ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਰੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸੂਚਨਾਵਾਂ
 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ: ਐਕਟ 29 ਮਾਰਚ, 1949 ਨੂੰ
 ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ: ਇਹ ਜਨਤਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਰੱਖ- ਖਾਅ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼
 ਉਪਾਅ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਨਤਕ ਆਦੇਸ਼. ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ
 36 ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ; ਉਪ-ਧਾਰਾ (1)
 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਖਤਰਨਾਕ ਤੌਰ
 'ਤੇ ਗੜਬੜ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ
 ਹੋਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ
 ਕੋਈ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰ ਜੋ ਸੁਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ
 ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੰਗਿਤਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ
 ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੰਮਤ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ
 ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੇਡ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਿਕ XX ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਸੰਗਿਤਾ ਦੇ
 ਸੈਕਸ਼ਨ 263 ਤੋਂ 265 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ, ਸੰਖੇਪ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਪਣਾਇਆ
 ਜਾਵੇਗਾ। ਸੱਕ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਉਪਬੰਧ
 ਇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ।

ਗੋਧੀ ਚੰਦ ਵੀ. ਦਿੱਲੀ ਯੁਰਮਾਮਨ ਗਜ਼ੇਟਰਗੜ- ਰ, ਜੇ. ਇਸ ਜ਼ੈਰਟ ਦੇ ਸੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰੀਤੇ ਗਏ ਆਧਰਾਯਾਂ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਯਾਰਾ 20 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰੀਤੇ ਗਏ ਖ਼ਤਰਨਾਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੜਬੜ ਵਾਲੇ ਆਰਦਾ ਵਿੱਚ ਰੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਸੈਰਸਨ 20 ਦੇ ਤਹਿਤ ਖ਼ਰੋਵਿੰਮੀਅਲ ਗਵਰਨਮੈਂਟ ਨੂੰ ਇਹ ਖੋਸ਼ਣਾ ਰਰਨ ਲਈ ਅਧਿਸੁਚਨਾ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਰਾਰਤ ਰੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਯੂਰੇ ਜਾਂ ਯਰਾਂਤ ਦਾ ਰੋਈ ਵੀ ਹਿੱਸਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਇੱਕ ਖ਼ਤਰਨਾਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੜਬੜ ਵਾਲਾ ਖ਼ੇਤਰ ਹੈ। ਯਾਰਾ 20 ਅਧੀਨ ਚਾਰ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਰੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। 8 ਜੁਲਾਈ, 1949 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੀਤੇ ਪਹਿਲੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ, ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਰਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਯੂਰੇ ਦਿੱਲੀ ਯਰਾਂਤ ਨੂੰ ਖ਼ਤਰਨਾਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੜਬੜ ਵਾਲਾ ਖ਼ੇਤਰ ਖੋਸ਼ਿਤ ਰੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਖ਼ਤਰੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ 28 ਸਤੰਬਰ, 1950 ਨੂੰ, ਉਰਤ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ 1 ਅਰਤੂਬਰ, 1950 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਪਹਿਲੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਰਰਦੇ ਹੋਏ ਦੂਜੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਰਰ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 6 ਅਰਤੂਬਰ, 1950 ਨੂੰ ਤੀਜੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਰੀਤੀ ਗਈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਸੰਮਿਲਿਤ ਰਰਦੇ ਸੋਧਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ। "1 ਅਰਤੂਬਰ, 1950 ਤੋਂ ਪਰਭਾਵੀ" ਸਬਦਾਂ ਦੇ ਬਾਅਦ "ਇਸ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਜਾਂ ਛੱਡੀਆਂ ਗਈਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਰਰਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਰੇ"; ਦੂਜੇ ਸਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੂਜੀ ਦੇ ਰਾਰਨ ਪਹਿਲੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਰਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਅਧਵਾਦ ਖੋਸ਼ ਰਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿੱਚ ਰੀਤੇ ਗਏ ਜਾਂ ਛੱਡੇ ਗਏ ਰੰਮਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਿੱਲੀ ਯਰਾਂਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖ਼ਤਰਨਾਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਰੋਸ਼ਾਨ ਖ਼ੇਤਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਰਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਖ਼ਰੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ 7 ਅਪਰੈਲ, 1951 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਚੀਫ ਰਮਿਸਨਰ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ੈਰਟ ਦੀ ਯਾਰਾ 36 ਦੀ ਉਧ-ਯਾਰਾ (1) ਦੁਆਰਾ ਪਰਦਾਨ ਰੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਰਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਰਰਦੇ ਹੋਏ ਜਾਰੀ ਰੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੇ ਪਰਮਾਣਿਤ ਰੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਿਸੇ ਵੀ ਖ਼ੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਧਰਾਯਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਉਧਰੋਰਤ ਜ਼ੈਰਟ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਰਿਸੇ ਹੋਰ ਰਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰੋਈ ਵੀ ਅਧਰਾਯ, ਜਿਸਦੀ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਰਿਸੇ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ 1 ਅਰਤੂਬਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਧਰਾਯਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਿਸੇ ਵੀ ਖ਼ੇਤਰ ਵਿੱਚ ਖ਼ਤਰਨਾਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੜਬੜ ਵਾਲਾ ਖ਼ੇਤਰ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਅਧੀਨ ਹਨ। , 1950,

ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਮੁਰੱਦਮੇ ਦੀ ਪੁਰਰਿਰਿਯਾ ਬਨਾਮ ਦਿੱਲੀ ਨੇ ਉਰਤ ਐਕਟ ਦੇ ਚੈਪਟਰ 4 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਮੁਰੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਗਜ਼ੇਟਿੰਗ-ਰੂ, ਜੇ. ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਰਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲੰਬਿਤ ਮੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਮਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਮੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੀ ਮਿਤੀ। ਆਉ ਗੁਣ ਅਧੀਲਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਤਿੰਨ ਰੇਮਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਬਾਰੇ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਰਿਪੋਰਟ ਅਧੀਲਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ 30 ਜੂਨ, 1948 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਰੀਤੀ ਗਈ ਮੀ। ਮੁਰੱਦਮਾ 18 ਜੁਲਾਈ, 1949 ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਮੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕੇਸ ਦੇ ਚੈਪਟਰ XX ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪੁਰਰਿਰਿਯਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਮੀ। ਇਸਤਗਾਮਾ ਖੱਬ ਦੇ ਕੁਝ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ 26 ਜਨਵਰੀ, 1950 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਰੀਤੀ ਗਈ ਮੀ, ਅਤੇ ਇਸਤਗਾਮਾ ਖੱਬ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਬੂਤ 14 ਅਗਸਤ, 1951 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਰਜ ਰੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਬਚਾਅ ਖੱਬ ਲਈ ਸਬੂਤ 14 ਨਵੰਬਰ, 1951 ਤੱਕ ਦਰਜ ਰੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਐਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ 22 ਦਸੰਬਰ, 1951 ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਰੇਮਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਸੁਣਾਏ। ਅਧੀਲਰਤਾ ਲਈ, ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ ਲਾਲ ਆਨੰਦ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 36(1) ਅਤਿ-ਵਿਰੋਧੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੁਆਰਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਰਾਹੀਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਮਾਨਤਾ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਦਲੀਲ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਅਧੀਲਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੇਸ ਲਗਾਏ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰ ਕੇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਾਰੰਟ ਪੁਰਰਿਰਿਯਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਰੱਦਮੇਕੋਗ ਸਨ, ਸੰਮਤ ਪੁਰਰਿਰਿਯਾ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਿਤ ਜੋ ਕਿ ਧਾਰਾ 36 (1) ਭੇਦਭਾਵ ਦੀ ਖਾਤਰਾ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਥ-ਧਾਰਾ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। (1) ਦੀ ਧਾਰਾ 36 ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਧੀਲਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਰੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਲਾਗੂ ਰੀਤੇ ਉਥਬੰਧਾਂ ਦਾ ਪੁਰਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, ਰਿਸੇ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਖਤਰਨਾਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਖੋਸ਼ਣਾ ਰੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੰਮਤ ਪੁਰਰਿਰਿਯਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਰੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਾਰੰਟ ਪੁਰਰਿਰਿਯਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਰੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਖਤਰਨਾਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੜਬੜ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਰਗ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟਿਲਾਜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ

ਗੋਧੀ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਦਿੱਲੀ ਐਡ- ਮੰਤਰਾਲੇ ਗਜੇਂਦਰਗੜ- ਰ, ਜੇ. ਆਖਣੇ ਆਖ ਦੁਆਰਾ
 ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸਮਾਨ
 ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਅਧਿਕਾਰਿਤ ਵਿਵਸਥਾ ਨੇ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ
 ਹੈ। ਭਾਰਤੀ ਰਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਬਾਰੇ ਨੁਕਤਾ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ
 ਸਾਹਮਣੇ ਕਈ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਆਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਲਗਾਤਾਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ
 ਧਾਰਾ 14 ਰਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਾਜਬ ਵਰਗੀਕਰਣ ਨੂੰ ਮਨ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ
 ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਰਗੀਕਰਣ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਮੰਨਿਆ
 ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਦੋ ਟੈਕਸਟਾਂ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਵਰਗੀਕਰਨ ਇੱਕ ਸੁਝਾਵਨ ਭਿੰਨਤਾ
 'ਤੇ ਆਧਾਰਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਿਭਾਗੀਆਂ ਜਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ
 ਸਮੂਹਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਛੱਡੇ ਗਏ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਿਭਿੰਨਤਾ
 ਦਾ ਉਸ ਵਸਤੂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਤਰਜਮੀਲ ਜਾਂ ਤਰਜਮੀਲ ਸਬੰਧ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ
 ਰਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। . ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ,
 ਇਹਨਾਂ ਟੈਕਸਟਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕਸਾਰ ਪਹੁੰਚ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਆਖਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋ
 ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ, ਸੰਬੰਧਿਤ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਿੱਚ ਜ਼ੋਰ ਬਦਲਿਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਪਰ
 ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਣਗਿਲੀ ਵਾਲੇ ਰਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵਾਇਰਸ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ
 ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਦੋ ਟੈਕਸਟਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ
 ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਸਕੱਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਖੇਤਰੀ ਜਾਂ ਭੂਗੋਲਿਕ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਰਗੀਕਰਨ ਕੀਤਾ
 ਗਿਆ ਹੈ। ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਸਚਿਤ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ
 ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਮੁਨਾਸਿਬ ਸਮਝਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਤਰਨਾਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੜਬੜ
 ਵਾਲੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਜੋਂ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਸ ਮੰਤਵ ਲਈ ਰਾਜ ਦੇ ਖੇਤਰਾਂ ਨੂੰ ਦੋ
 ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਜੋ ਖਤਰਨਾਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹਨ ਅਤੇ ਹੋਰ। ਕੀ
 ਇਹ ਰਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਰਗੀਕਰਨ ਇੱਕ ਸਮਝਦਾਰੀ ਵਾਲੇ ਭਿੰਨਤਾ 'ਤੇ ਨਹੀਂ
 ਆਇਆ ਗਿਆ ਹੈ? ਇਸ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ, ਅੱਲ੍ਹਾਪਾਰੇ ਦੀ ਤਰਜਮਾ ਅਤੇ
 ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਕਤਲੇਆਮ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਤਬਾਹੀ ਨੂੰ ਖਾਦ ਕਰਨਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ
 ਜਿਸ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਸਰਹੱਦੀ ਰਾਜ ਦੇ ਕਈ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਦੀ ਵੰਡ. ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੁਆਰਾ ਯੇਸ਼ ਰੀਤੀ ਗਈਬੇਮਿਸਾਲ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਮੋਚਿਆ ਕਿ ਖਤਰਨਾਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੜਬੜ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰਾਂ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਧਿਆਨ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਸ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਆਖਰਾਯਾਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਖਰਚਾਨ ਰੀਤੀਆਂ। ਇਹ ਸਮੱਸਿਆ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਰਚੀਕੂਲ ਰਾਨੂੰਨ ਦੀ ਉਤਪੱਤੀ ਹੈ. ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਥਾਮੇ ਰਾਜ ਦੇ ਖਤਰਨਾਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੜਬੜ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰਾਂ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਥਾਮੇ ਗੈਰ-ਖਰੇਸ਼ਾਨ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਰਗੀਕਰਣ ਅਰਥਸੰਗਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਸਮਝਦਾਰੀ ਵਾਲੇ ਅੰਤਰ 'ਤੇ ਆਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ, ਜੈਰਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਮੱਸਿਆ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਨਤਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮਰਦਾ ਕਿ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਆਖਰਾਯਾਂ ਦੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਮੁਣਵਾਈ ਦਾ ਉਕਤ ਵਸਤੂ ਦੀ ਖਰਾਬਤੀ ਨਾਲ ਗੁੜਗੁਆ ਅਰਥਸੰਗਤ ਸਬੰਧ ਜਾਂ ਗਠਜੋੜ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸੰਭਨ ਦੇ ਰੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਮੁਣਵਾਈ ਸਰਲ, ਬੇੜ੍ਹੇ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਖਰਚਿਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਖਤਰਨਾਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੜਬੜ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰਾਂ ਨੂੰ ਅਸਧਾਰਨ ਸਿਵਲ ਅੰਦੋਲਨ ਅਤੇ ਝਗੜੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਖਹਿਲੇ ਭਾਗ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉਚਿਤ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 36 ਦੀ ਧਾਰਾ 36 ਤਾਂ ਜੋ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਆਖਰਾਯਾਂ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਨਾਲ ਚਾਰਜ ਰੀਤੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਰੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਮੁਣਵਾਈ ਅਤੇ ਨਿਖਟਾਰਾ ਰੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ: ਇਸ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਖਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਵਾਇਰਸਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ 36 ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਡਾਲਮੀਆ ਬਨਾਮ ਜਸਟਿਸ ਤੇਂਡੋਲਕਰ (1) ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਤਾਜ਼ਾ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਉਸ ਰੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੇ ਧਾਰਾ 14 'ਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਖਿਫਲੇ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਰੀਤਾ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਰਗੀਕਰਣ ਅਤੇ ਵਿਆਖਿਆ ਰੀਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਘਟਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਰੀਤੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸਮੱਸਿਆ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਖਰਵਾਨਿਤ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਦਿੱਲੀ ਖਰਸ਼ਾਮਨ ਗਜ਼ੇਟਰਗੜ- ਕਰ, ਜੇ.

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1958 ਐਸ.ਸੀ. 538 ਗੋਧੀ ਚੰਦ 2.

ਜੇਥੀ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਦਿੱਲੀ ਐਡ- ਮੰਤਰਾਲੇ ਗਜ਼ੈਟਿੰਗ- ਕਰ, ਜੇ. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਲਾਲ ਆਨੰਦ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਲਛਮਨਦਾਸ ਕੇਵਲਰਾਮ ਆਗੂਜਾ ਬਨਾਮ ਬੰਬਈ ਸਟੇਟ (1) ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 36(1) ਅਵੈਧ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਦਲੀਲ ਤੋਂ ਪਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਆਗੂਜਾ ਦੇ ਕੇਸ (1) ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਤੀਬੱਧ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ, ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਅਤੇ ਸਮਾਜ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਖਲਾਈ ਅਤੇ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਰਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸੋਫਟ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਸੀ। ਬੰਬਈ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਚਾਰ- ਦੋਵਾਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਦੇ ਕੇਸਾਂ 'ਤੇ ਬਰਾਬਰ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜੱਜ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ; ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਿਸ ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ, ਉਹ ਵਰਗੀਕਰਣ ਜਿਸ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 12 ਆਧਾਰਿਤ ਸੀ, ਕਾਲਪਨਿਕ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸੇ ਤਰਸੰਗਤ ਆਧਾਰ ਦੇ ਬਣ ਗਈ। ਇਸੇ ਲਈ ਬਹੁਮਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਨੁਸਾਰ ਧਾਰਾ 12 ਨੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਤਿ-ਵਿਰੋਧੀ ਸੀ। ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਅਧੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਕੇਸ ਚ ਕਿਵੇਂ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਪਰੁੱਖ ਉਪਬੰਧ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅੰਤਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, 26 ਜਨਵਰੀ, 1950 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਮਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ। ਸੰਮਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਰਾਨੂੰਨ ਦੇ ਯੀਨ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਦੂਜੇ ਸਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਹੇ ਅਧਿਕਾਰਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਖਤਰਨਾਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੜਬੜ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਮਤ ਕਿਰਿਆ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਚੰਦੇ ਕਿ ਆਗੂਜਾ ਦੇ ਕੇਸ (1) ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਕੋਈ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 36(1) ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਅਪਰੁੱਖਿਤ ਵਿਵਸਥਾ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਅਤੇ ਵੈਧ ਹੈ।

(1) [1952] ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 710, 731

ਜੇਥੀ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਦਿੱਲੀ ਐਡ- ਗਜ਼ੇਟਰਗੜ- ਕਰ, ਜੇ. ਫਿਰ ਇਹ ਤਾਰੀਖ ਰੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਐਕਟ 29 ਮਾਰਚ 1949 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸ ਦੀ ਮਿਲਾਦ ਖੁੱਲ੍ਹ ਵਾਲੀ ਸੀ ਅਤੇ 14 ਅਗਸਤ 1951 ਨੂੰ ਮੰਤਰਾਲੇ ਦੀ ਮਿਲਾਦ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਅਮਬਾਈ ਐਕਟ ਦੀ ਮਿਲਾਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੰਮਤ ਖਰਚਿਰਿਠਾ ਤਹਿਤ ਅਧੀਲਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਰੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਅਫੈਯ ਸਨ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ, ਇਸ ਨੁਕਤੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ, ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਉਥਰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ ਮਬਾਈ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਖਰਭਾਵ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਬਿਨਾਂ ਸੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਬਾਧਿਤ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਰੋਜ਼ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, "ਅਮ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਕੁਝ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਸਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਇੱਕ ਅਮਬਾਈ ਐਕਟ ਦੀ ਮਿਲਾਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਰੀਤੀ ਜਾ ਕਦੀ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਖਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ" (1)। ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕ੍ਰਿਸਮਨਨ ਬਨਾਮ ਦੀ ਸਟੇਟ ਆਫ ਮਕਰਾਮ (2) ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਰੀਤਾ ਹੈ। ਖਤਿਜਲੀ ਸਾਮਤਰੀ ਜੇ. ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇੱਕ ਅਮਬਾਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮ ਨਿਯਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਵਿਕਾਰਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਜੋ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਰੀਤੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਖੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਮਿਲਾਦ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ"। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਅਮਬਾਈ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੱਚਤ ਉਥਰਬੰਧ ਬਣਾ ਕੇ ਅਜਿਹੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਤੀਜੇ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਕਾਫੀ ਬਚਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਬਚਤ ਉਥਰਬੰਧ ਦਾ ਖਰਭਾਵ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਖਰਭਾਵ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6। ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਅਮੀਂ ਵਿਕਸ ਬਨਾਮ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਆਫ ਪਬਲਿਕ ਖਰੋਮੀਕਿਉਮਨਜ਼ (3) ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਧਾਵਰਜ਼ (ਡਿਫੈਂਸ) ਐਕਟ, 1939 ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਖਿਆ (ਜਨਰਲ) ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਅਥਰਾਯ, ਐਕਟ ਦੀ ਮੁਕਰਾ ਦੋਰਾਨ ਰੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਥਰਾਯੀ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਮਿਲਾਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁਕਰਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੋਮੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਦ

(1) ਕਰੋਜ਼ ਆਨ "ਸਟੈਚੂਟ ਲਾਯ" 5 ਵੀਂ ਐਡੀ., ਖੀ. 377

(2) [1951] ਐਮ.ਸੀ.ਆਰ. 621, 628

(3) [1947] ਏ.ਸੀ. 362

ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਵੀ. ਦਿੱਲੀ ਯੁਰਮਾਮਨ ਗਜੇਂਦਰਗੜ- ਰ, ਜੇ. ਆਖਰਾਧੀ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦਲੀਲ ਉਠਾਈ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਮੁਰੱਦਮਾ ਅਤੇ ਦੇਸੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ, ਮੰਬੰਧਿਤ ਮਥੇ 'ਤੇ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 11, ਉਥ-ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਉਥਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਅਮਬਾਈ ਐਕਟ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਉਥ-ਧਾਰਾ ਨੇ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਰੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖੁੱਗਣ ਨਾਲ ਇਸਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਯੁਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਹਿਲਾਂ ਰੀਤੀਆਂ ਜਾਂ ਛੱਡੀਆਂ ਗਈਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਮਬੰਧ ਵਿੱਚ। ਹਾਊਸ ਆਫ ਨਾਰਡਜ਼ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਪੀਲ ਦੁਆਰਾ ਯੁਰਗਟਾਏ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਮਹਿਮਤੀ ਯੁਰਗਟਾਈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਮਥੱਸਟ ਹੈ ਕਿ ਮੰਮਦ ਉਥ-ਧਾਰਾ 3 ਨੂੰ ਖਾਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਨਾਲ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਰਾਨੂੰਨ ਵਿਚ ਇਸਦੀ ਮੋਜੂਦਗੀ ਇਕ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸਦੀ ਮਿਆਦ ਖੁੱਗਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁਰੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਆਯਿਰਾਹ। ਕਿਉਂਕਿ ਆਖਰੇਗਡ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫੁਰਵੀਂ ਬੱਚਤ ਧਾਰਾ ਮਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਆਪੀਲਕਰਤਾ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ, ਐਕਟ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖੁੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਯੁਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਏਥੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲੰਬਿਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਰੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। - pillant. ਆਮੀਂ ਇਹ ਜੋੜਨਾ ਚਾਹਾਂਗੇ ਕਿ, ਮੋਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਮਾਨੂੰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇੱਕ ਅਮਬਾਈ ਕਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਆਖਰਾਧੀ ਇਸਦੀ ਮਿਆਦ ਖੁੱਗਣ 'ਤੇ ਮਜ਼ਾਯੋਗ ਨਹੀਂ ਰਹੇ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ, ਸ੍ਰੀਮਾਨ ਉਮਰੀਗਰ ਨੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਆਪੀਲਕਰਤਾ ਇਹ ਮੰਨਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਅਮਲ ਵਿੱਚ 14 ਅਗਸਤ 1951 ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮਾਡਾ ਯਿਆਨ 1951 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰਬਰ I ਦੇ ਉਥਬੰਧਾਂ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਰਾਸ਼ਟਰਧਤੀ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਧੰਜਾਬ ਲੈਜਿਸਲੇਚਰ (ਡੈਲੀਗੇਸ਼ਨ ਆਫ ਧਾਵਰਜ਼) ਐਕਟ, 1951 (1951 ਦਾ 46) ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੁਆਰਾ ਯੁਰਦਾਨ ਰੀਤੀਆਂ ਸਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਧਹਿਲਾਂ ਦੇ ਅਮਬਾਈ ਐਕਟ ਕੁਝ ਉਥਬੰਧ। ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਥਬੰਧ ਯੂਰੇ ਧੁਨਿਆਬ ਰਾਜ ਤੱਕ ਫੈਲੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ 13 ਸਤੰਬਰ, 1951 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਏ ਸਨ। ਸ੍ਰੀ ਉਮਰਗਰ ਨੇ 1951 ਦੇ ਐਕਟ 46 ਦੀ ਧਾਰਾ 16 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੀਤਾ ਜਿਸ ਨੇ ਧੁਰਬੀ ਧੁਨੀਆਬ ਧਬਲਿਕ ਸੇਫਟੀ ਐਕਟ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਰੀਤਾ। 1049 (1949 ਦਾ ਧੰਜਾਬ 5) ਅਤੇ ਧੁਰਬੀ ਧੰਜਾਬ ਸੁਰੱਖਿਆ

(ਸੋਧ) ਆਰਡੀਨੈਂਸ, 1951 (1951 ਦਾ 5), ਖਰ ਖਰੋ-ਦਿੱਲੀ ਨੇ ਰਿਹਾ ਰਿ ਆਜਿਹੇ ਰਿਸੇ ਵੀ ਗੁਰਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਵਜੂਦਮੰਤਰਾਲੇ ਨੇ ਰੀਤਾ, ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਰੀਤਾ, ਨਿਯੁਕਤ ਰੀਤਾਉਕਤ ਐਕਟ ਆਯੀਨ ਰੀਤੀ ਗਈ ਜਾਂ ਰੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਆਤੇਮੁਕੁ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਖਹਿਲਾਂ ਲਾਗੂ ਹੋਓ f ਏਿਹ ਐਕਟ, ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਏਿਹ ਆਮੰਗਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਰੋਗਾਏਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਬਲ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਹੈ ਆਤੇ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾਰੀਤੀ ਗਈ, ਜਾਰੀ ਰੀਤੀ ਗਈ ਜਾਂ ਖੱਤਰ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਿਆ ਗਿਆਏਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਘੰਧ. ਏਿਹ, ਗਲਾਰਿ, ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈਨੇ ਏਮਾਰਾ ਰੀਤਾ ਰਿ ਏਿਹ ਐਕਟ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ impugned ਐਕਟ ਦੇ ਖਕਾਰਬਰ ਉਘੰਧ ਜਿਵੇਂ ਰਿਸੈਕਸ਼ਨ 20 ਆਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 36; ਆਤੇ ਏਸ ਲਈ ਧਾਰਾ 16 ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਖਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਬੁਲਾਏਆ ਜਾਵੇਦੇ ਖਿਲਾਫ ਆਗਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਟੀਚਾਰੇਮਾਂ ਵਿੱਚ ਆਯੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫਿਰ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈਉਮ ਨੂੰ. ਏਸ ਤੋਂ ਏਲਾਵਾ, ਉਸ ਭਾਗ ਨੂੰ ਆਦ ਕਰਨਾ ਜਰੂਰੀ ਹੈਐਕਟ ਦੇ 36(1) ਨੇ ਏਸ ਦੀ ਆਰਜ਼ੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਰੀਤੀ ਹੈ ਨਿਸਚਿਤ ਆਧਰਾਧਾਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸੰਮਨ ਖਰਿਰਿਆਮਿਰਫ ਖਤਰਨਾਕ ਤੋਰ 'ਤੇ ਖਰੇਮਾਨ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ; ਆਤੇ ਏਸ ਲਈ, ਯੂ.ਐਨਘੱਟ ਦਿਖਾਏਆ ਗਿਆ ਹੈ ਰਿ ਘੰਧਿਤ ਖੇਤਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ'ਤੇ ਖਤਰਨਾਕ ਤੋਰ 'ਤੇ ਗੜਬੜ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਵਜੋਂ ਏਲਾਜ ਰੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈਮਭੱਗਰੀ ਸਮਾਂ, ਸੈਕਸ਼ਨ 6(1) ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਦੂਜੇ ਸਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਸੰਮਨ ਦੀ ਗੋਦ ਖਰੋਮੀਡਿਊਰ ਸਿਰਫ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਜਾਏਜ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਖੇਤਰਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਏਿੱਕ ਖਤਰਨਾਕ ਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈly ਖਰੇਮਾਨ ਖੇਤਰ ਹੈ ਆਤੇ ਏਸ ਲਈ, ਏਸ ਲਈ ਫੁਰਵਾਂ ਹੋਯੁੱਫੇ ਰਿ ਰੀ ਸਘੰਧਤ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚਸਵਾਲ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਆਤੇ ਖਰਮਾਣਿਕ ਤੋਰ 'ਤੇ a ਹੋਣ ਲਈ ਸੁਚਿਤ ਰੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀਖਤਰਨਾਕ ਤੋਰ 'ਤੇ ਖਰੇਮਾਨ ਖੇਤਰ ਨੇ ਖਹਿਲਾਂ ਹੀ ਚਾਰ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈਸਮਰੱਥ ਆਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਰੀਤੇ ਗਏ ਗੁਰਮ। ਦੂਜੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਰਭਾਵ ਨਾਲ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਰਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ1 ਆਕਤੂਬਰ, 1950 ਤੋਂ, ਖਹਿਲੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜੋ ਰਿਨੇ ਖੁਰੇ ਦਿੱਲੀ ਸੁਬੇ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀਖਤਰਨਾਕ ਤੋਰ 'ਤੇ ਖਰੇਮਾਨ ਖੇਤਰ ਵਜੋਂ. ਏਸ ਤੋਂ ਏਿੱਕ ਹਫਤੇ ਬਾਯਦ,

ਦਿੱਲੀ ਐਡ- ਮੰਤਰਾਲੇ ਗਜ਼ੇਟਿੰਗ- ਰ, ਜੇ.

ਤੀਜੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੇ ਦੂਜੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਸੂਚਿਤ ਰੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਅਥਵਾਦ ਖੋਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਸਵਾਲ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿ ਹੀ, ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਬੀਤ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦੂਜੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਲਈ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਮੀ, ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਮੀ। ਖੂਬੇ ਦਿੱਲੀ ਖ਼ਤਾਂ ਵਿੱਚ "ਇਸ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰੀਤੇ ਗਏ ਜਾਂ ਛੱਡੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ" ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੜਬੜ ਵਾਲਾ ਖੇਤਰ ਬਣਨਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਮੀ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਜਿਸ ਤਹਿਤ ਇਹ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੇ ਸੁਝਾਈ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇਹ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸੂਬੇ ਦਾ ਖ਼ਤਰਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਹਿੱਸਾ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੜਬੜ ਵਾਲਾ ਇਲਾਕਾ ਹੈ। ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਂ ਤਾਂ ਖ਼ਤਰੇ ਜਾਂ ਸੂਬੇ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੜਬੜ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਵਜੋਂ ਐਸ਼ਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 20 ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖ਼ਰੋਸ਼ਾਨ ਨਾ ਹੋਣ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖ਼ਰੋਸ਼ਾਨ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੜਬੜ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰਾਂ ਨੂੰ ਐਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਅਥਾਰਟੀ ਬਿਨਾਂ ਸੱਚ ਖ਼ਰੋਸ਼ਿਮੀਅਲ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਜਾਣਿਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੋਧੀ ਗਈ ਹੈ; ਪਰ ਡੈਲੀਗੇਟ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਖ਼ਾਸ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲਈ ਖ਼ਰੋਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਲਈ ਖ਼ਰੋਸ਼ਾਨ ਨਾ ਹੋਣ। ਇਸ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਖ਼ਰੋਸ਼ਾਵੀ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਅਥਵਾਦ ਨੂੰ ਖੋਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਤੀਜੀ ਸੂਚਨਾ ਧਾਰਾ 20 ਦੁਆਰਾ ਖ਼ਰੋਸ਼ਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਸਥੱਸਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਵੈਧ ਹੈ। ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰਾ ਦਿੱਲੀ ਖ਼ਤਰਾਂ ਤਰਨਾਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੜਬੜ ਵਾਲਾ ਇਲਾਕਾ ਬਣਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਤੋਂ।

ਇਹ ਸਾਇਦ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੀ ਕਿ ਤੀਜੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਅਵੈਧ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ 7 ਅਪਰੈਲ, 1951 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੀ। ਇਹ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਖ਼ਰੋਸ਼ਾਣ ਖ਼ਤਰ ਹੋਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ।

ਸੈਰਸਨ 36 ਦੇ ਦੂਜੇ ਭਾਗ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦਿੱਲੀ ਐਡ- (1)। ਇਹ ਖਰਮਾਣ-ਘੱਤਰ ਇਹ ਖੋਸ਼ਣਾ ਕਰਕੇ ਉਸੇ ਮੰਤਰਾਲੇ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਖਰਮਾਣ ਕਰਨ ਦੀ ਰੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ ਖਤਰਨਾਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੜਬੜ ਵਾਲਾ ਇਲਾਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੰਮਤ ਖਰਮਾਣ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਗਜ਼ੇਟਿੰਗ- ਕਰ, ਜੇ. ਇਹ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਸਕੱਸਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 36, ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਦੂਜੇ ਹਿੱਸੇ ਦੁਆਰਾ ਖਰਮਾਣ ਰੀਤੀਆਂ ਸਕੱਸਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਧਾਰਾ 36(1) ਦੇ ਦੂਜੇ ਹਿੱਸੇ ਦੁਆਰਾ ਸੁਬਾਈ ਸਕੱਸਟ ਨੂੰ ਵੀ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਰੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਖਤਰਨਾਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਰਮਾਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੰਮਤ ਦੀ ਖਰਮਾਣ ਅਨੁਸਾਰ ਰੋਸ਼ਿਸ਼ ਰੀਤੀ ਗਈ। ਇਹ ਸਕੱਸਟ ਹੈ ਕਿ ਸੁਬਾਈ ਸਕੱਸਟ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਹੈ, ਉਹ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰ ਹਨ ਜਿਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁਬਾਈ ਸਕੱਸਟ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਸੰਮਤ ਖਰਮਾਣ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਖਰਮਾਣੀਅਲ ਸਕੱਸਟ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਜਾਂ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਕੱਸਟ ਹੈ ਕਿ ਖਰਮਾਣ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਸਿਰਫ ਲੰਬਿਤ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਕਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਧਾਰਾ 36(.1) ਦੇ ਦੂਜੇ ਹਿੱਸੇ ਦੁਆਰਾ ਖਰਮਾਣ ਰੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਖਾਰਜ ਹੈ। ਇਹ ਸਕੱਸਟ ਹੈ ਕਿ ਤੀਜੀ ਅਤੇ ਚੌਥੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ ਨੇ ਇਸ ਵਿਗਾੜ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਦੀ ਰੋਸ਼ਿਸ਼ ਰੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਫੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਬੱਚਤ ਧਾਰਾ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਲੰਬਿਤ ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਖਾਲਸਾ ਕਰੇਗਾ। ਜੇ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉਚਿਤ ਬੱਚਤ ਧਾਰਾ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 20 ਜਾਂ ਧਾਰਾ 36(1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਰੀਤੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਕਰਮ ਨੂੰ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਰੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਗੋਧੀ ਚੰਦ ਵੀ.

ਦਿੱਲੀ ਖੁਰਮਾਮਨ ਗੋਥੀ ਚੰਦ ਗਜੇਂਦਰਗੜ- ਰ, ਜੇ. ਐਚ. ਉਰਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣ ਵਿੱਚ ਸਮਰੱਥ ਆਖਾਰਟੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਆਰਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਆਖਣੇ ਉੱਤੇ ਲੈ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਮੱਸਟ ਊਰ 'ਤੇ ਐਚਟ ਦੀ ਆਰ 20 ਜਾਂ ਆਰ 36(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਡੈਲੀਗੇਟ ਵਜੋਂ ਇਸ ਦੇ ਆਖਿਰਾਓ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ। ਸੁਰੀਮਾਨ ਉਮਰੀਗਰ, ਗਲਾਂਰਿ, ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਮਰੱਥ ਆਖਾਰਟੀ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਰੀਤੀ ਗਈ ਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸੋਢਣ ਦਾ ਹੱਦਫਾਰ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸਰਤੀ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਹੱਦ ਰਹਿਣ, ਬਦਲਣ ਜਾਂ ਸੋਢਣ ਦੀ ਸਰਤੀ ਵੀ ਸਾਮਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸੁਰੀ ਉਮਰੀਗਰ ਖੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਰਲਾਜ ਐਚਟ, 1898 (1898 ਦਾ ਖੰਜਾਬ 1) ਦੀ ਆਰ 19 ਦੇ ਖਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਜੋ ਆਮਲ ਵਿੱਚ ਜਨਰਲ ਰਲਾਜ ਐਚਟ, 1897 ਦੀ ਆਰ 21 ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। 1897 ਦਾ 10) ਸਾਡੀ ਗਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਬਾਧਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਖੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਰਲਾਜ ਐਚਟ ਦੀ ਆਰ 19, ਜਨਰਲ ਰਲਾਜ ਐਚਟ ਦੀ ਆਰ 21 ਵਾਂਗ, ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਖੁਰਿਰਤੀ ਅਤੇ ਸੀਮਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਊਰ 'ਤੇ ਰਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਖਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਖੰਤਰਿਤ ਰੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸਰਤੀ ਖੁਰਦਾਨ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਸੂਚਨਾ. ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਹੱਦ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸਰਤੀ ਸਮਰੱਥ ਆਖਾਰਟੀ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਰੀਤੀ ਜਾ ਸਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸੋਢਣ ਜਾਂ ਬਦਲਣ ਦੀ ਸਰਤੀ ਵੀ ਸਵੀਕਾਰ ਰੀਤੀ ਜਾ ਸਰਦੀ ਹੈ; ਖਰ ਉਰਤ ਸਰਤੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਊਰ 'ਤੇ ਉਰਤ ਸਰਤੀ ਖੁਰਦਾਨ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਖੁਰਬੰਧ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਰਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਗੁਣ ਸੈਰਸਨ 20 ਸੁਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਖੁਰੇ ਜਾਂ ਸੁਬੇ ਦੇ ਰਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਖੁਰਨਾਰ ਊਰ 'ਤੇ ਗੜਬੜ ਵਾਲਾ ਖੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹਿਤ ਰਹਿਣ ਦਾ ਆਖਿਰਾਓ ਦਿੰਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਸੁਬੇ ਦੇ ਖੁਰੇ ਜਾਂ ਰਿਸੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਰੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਖੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੱਦ ਰੀਤਾ ਜਾ ਸਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸੁਬੇ ਦੇ ਰਿਸੇ ਖਾਮ ਹਿੱਸੇ ਤੱਕ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਰਹਿਣੇ ਹੋਣੇ ਸੋਢਿਆ ਜਾ ਸਰਦਾ ਹੈ। ਹੱਦ ਰਹਿਣ ਜਾਂ ਸੋਢਣ ਦੀ ਰਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸੁਬੇ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਰੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਖੁਰਨਾਰ ਊਰ 'ਤੇ ਗੜਬੜ ਵਾਲੇ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਸੋਢਣ ਦੀ ਸਰਤੀ ਸਮੱਸਟ ਊਰ 'ਤੇ ਹੀ ਹੋ ਸਰਦੀ

ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਖੇਤਰ ਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸਰਤੀ ਸਾਮਲ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਰਿ-ਦਿੱਲੀ- ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰ ਮੰਤਰਾਲੇ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਖਰੋਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਕਦ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਮਾਨ ਜਾਂ ਸਮਾਨ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਹੋਰਾਂ ਲਈ ਖਰੋਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਸਕੱਸਟ ਊਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਿਕ ਕਾਰਜ ਹੈ ਜੋ ਸੈਰਸਨ 20 ਜਾਂ ਸੈਰਸਨ 36(1) ਦੁਆਰਾ ਡੈਲੀਗੇਟ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਯੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਹਰ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੀਜੀ ਅਤੇ ਚੌਥੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਅਵੈਧ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਤੋਂ ਯੂਰਾ ਦਿੱਲੀ ਖਰਾਂਤ ਖਤਰਨਾਕ ਊਰ 'ਤੇ ਗੜਬੜ ਵਾਲਾ ਇਲਾਕਾ ਬਣ ਕੇ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਗਜ਼ੋਦਰਗੜ- ਕਰ, ਜੇ. ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਤੁਰੰਤ ਸੰਮਨ ਖਰਿਰਿਯਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲੰਬਿਤ ਤਿੰਨ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਧੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਜਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਵੈਧਤਾ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਊਰ ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖਤਰਨਾਕ ਊਰ 'ਤੇ ਗੜਬੜ ਵਾਲਾ ਇਲਾਕਾ ਹੋਣ ਲਈ ਜਾਣਿਜ ਊਰ 'ਤੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸੰਮਨ ਦੀ ਖਰਿਰਿਯਾ ਨੂੰ ਖਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਬਿਨਾਂ ਸੱਕ ਜਾਣਿਜ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਖਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ; ਖਰ, ਜੈਰਟ ਦੀ ਸੰਬੰਧਿਤ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਦੇ ਸੈਰਸਨ 36(1) ਦੇ ਕੱਦ ਹੋਣ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਹੋਣਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਕਿ ਜਿਸ ਖੜਾਕ 'ਤੇ ਅਧੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੇਸ ਖੜੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਵਾਰੰਟ ਖਰਿਰਿਯਾ ਨੂੰ ਅਧਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਅਧਣਾਇਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਿੰਨਾਂ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਅਵੈਧ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਹੁਕਮ ਕੱਦ ਹਨ। ਇਹ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਸੁਰੀ ਰਾਮ ਲਾਲ ਆਨੰਦ ਦੁਆਰਾ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਵਿਕਲਧਿਕ ਵਿਵਾਦ ਹੈ। ਦ ਸੁਰੀ ਉਮਰੀਗਰ, ਗਲਾਂਕਿ, ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸੰਮਨ ਖਰਿਰਿਯਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਣਿਜ ਊਰ 'ਤੇ ਸੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਤੋਂ ਬਾਕਦ ਖਰਿਰਿਯਾ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਬੇਲੋੜਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੇਸ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਅਧਿਕਾਰ ਕੀਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਲਈ

ਗੋਪੀ ਚੰਦ vs. ਦਿੱਲੀ ਯੁਕਤਮਾਮਨ ਗਜੇਂਦਰਗੜ- ਕਰ, ਜੇ.

ਸਜਾ ਅਤੇ ਸਜਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਖਣੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਉਮਰੀਗਰ ਨੇ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਕੁਝ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵੱਲ ਦਿਵਾਇਆ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਹੁਣ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਨਿਵਾਮਚਾਰੀ ਬਨਾਮ ਦ ਕੁਈਨ (1) ਵਿੱਚ, ਦੋਸ਼ੀ ਉੱਤੇ ਦਸੰਬਰ, 1882 ਵਿੱਚ ਸੈਮਨ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਕੁਝ ਜਿਊਰੀ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਯੋਗ ਸਨ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਹੇਠ ਤੋਂ ਖਹਿਲਾਂ, ਕੋਡ ਆਫ ਰਿਜ਼ੀਨਲ ਯੁਐਮੀਜਰ, 1882 ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 269 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਾਰੇ ਉਪਰੋਕਤ ਦੋਸ਼ ਜਿਊਰੀ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣ ਗਏ। ਜਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 558 ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ 1 ਜਨਵਰੀ, 1883 ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਫੈਜ਼ਦਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲੰਬਿਤ ਸਾਰੇ ਕੇਸਾਂ 'ਤੇ ਨਵੇਂ ਕੋਡ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਮਿਤੀ ਜਦੋਂ ਨਵਾਂ ਕੋਡ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਹੁਕਮਾਂ ਲਈ ਗਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਯੋਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਗਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਕੋਰਟ ਦੇ ਕਮਨ 6 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਗਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਧਾਰਾ 558 ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਹੋ ਸਕੇ ਲੰਬਿਤ ਕੇਸਾਂ ਲਈ ਨਵੇਂ ਕੋਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਖਰਚਾਨ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਨਰਲ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਸੀ। ਧਾਰਾਵਾਂ ਕੋਰਟ. ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਕੋਰਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੰਦ ਬਨਾਮ ਲੱਡੂ (2) ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਵੀ ਇਸੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੇਸ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਬਾਕਦ ਵਾਲੇ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਆਮ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਕਮਨ 6 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਸ਼ੇਖੀ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।

(1) (1883) ਆਈ. ਐਲ. ਆਰ. ਯਾਗਲ। 336

(2) (1901) 3 ਬੇਮ. ਐਲ. ਆਰ. 584

ਚੰਦ ਐਕਟ ਸਬਦਾਂ ਵਿਚ ਫੈਮਲਾ ਯਾਰਾ-ਦਿੱਲੀ ਐਡੀਸ਼ਨ 6 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਪਰ ਫੈਮਲਾ ਸਕੱਸਟ ਤੋਂ 'ਤੇ ਉਰਤ ਯਾਰਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ 'ਤੇ ਆਧਾਰਤ ਹੈ। ਗੋਥੀ ਫਿਰ ਮਿਸਟਰ ਉਮਰੀਗਰ ਨੇ ਗਾਰਡਨਰ ਬਨਾਮ ਲੁਰਾਮ (1) 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੀਤਾ। ਉਸ ਰੇਮ ਵਿੱਚ ਰਨਵੈਟਿੰਗ (ਸਕਾਟਲੈਂਡ) ਐਕਟ, 1874 ਦੀ ਯਾਰਾ 39 ਜਿਸ ਨਾਲ ਆਦਾਲਤ ਨੇ ਮੀ. ਨਜ਼ਿੱਠਣ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ ਪੁਰਰਿਠਿਆ ਨੂੰ ਪੁਰਭਾਵਿਤ ਰੀਤਾ, ਸਗੋਂ ਆਮਲ ਆਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪੁਰਭਾਵਿਤ ਰੀਤਾ; ਆਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਮੀ ਰਿ ਉਰਤ ਸੈਰਸਨ ਰਾਰਜਸੀਲ ਨਹੀਂ ਮੀ। ਇਹ ਫੈਮਲਾ ਖੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਆਤੇ ਮੈਂਚੁਦਾ ਰੇਮ ਵਿੱਚ ਮਾਨੂੰ ਰੋਈ ਮਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਗਜ਼ੇਦਰਗੜ- ਰ, ਜੇ. ਵੀ. ਮੰਤਰਾਲੇ ਸ੍ਰੀ ਉਮਰੀਗਰ ਨੇ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਰਾਊਨ (2) ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਯੰਜਾਬ ਗਾਈ ਰੋਰਟ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਮਲੇ ਉੱਤੇ ਵੀ ਖੂਰਾ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ। ਇਹ ਫੈਮਲਾ ਸ੍ਰੀ ਉਮਰੀਗਰ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਮਰਥਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਰਿ ਸੰਮਨ ਪੁਰਰਿਠਿਆ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਰੱਦਮੇ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਰੋਈ ਰਮਜ਼ੇਰੀ ਨਹੀਂ ਮੀ ਆਤੇ ਆਮਲ ਵਿੱਚ ਉਚਿਤ ਆਤੇ ਨਿਯਮਤ ਮੀ। ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਵਿਰੁੱਧ ਰੇਮ ਯੰਜਾਬ ਪਬਲਿਕ ਸੇਫਟੀ ਐਕਟ, 1948 (1948 ਦਾ ਯੰਜਾਬ 2) ਦੀ ਯਾਰਾ 37 (1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤਹਿਤ ਸੈਸਨ ਰੋਰਟ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਮੀ ਜਦੋਂ ਲੁਧਿਆਣਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਨੂੰ ਖਤਰਨਾਰ ਤੋਂ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਖੇਤਰ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸੈਸਨਜ਼ ਰੋਰਟ ਵਿੱਚ ਰੱਦਮਾ ਆਮਲ ਵਿੱਚ ਸੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਰ ਖਤਰਨਾਰ ਤੋਂ 'ਤੇ ਗੜਬੜ ਵਾਲਾ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਆਯੋਜਿਤ ਰੀਤਾ ਗਿਆ ਮੀ ਰਿ ਸ- . ਸੈਸਨ ਜੱਜ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਯਾਰਾ 37(1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਰੱਦਮੇ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ ਰਿ ਸੈਸਨਾਂ ਦੇ ਮੁਰੱਦਮੇ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰੋਡ ਦੇ ਆਮ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਆਧੀਨ, ਆਤੇ ਪੁਰਰਿਠਿਆ ਦੀ ਖਾਲਣਾ ਰਹੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸੰਮਨ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਰੇਮ. ਇਹ. ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਰਿ ਰੇਮ ਦਾ ਫੈਮਲਾ ਇਸ ਯਾਰਨਾ 'ਤੇ ਆੱਗੇ ਵਧਿਆ ਹੈ ਰਿ ਜਨਰਲ ਰਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਯਾਰਾ 6 ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਰੀਤੇ ਗਏ ਸਿਧਾਂਤ ਲਾਗੂ ਸਨ, ਆਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਰਾਰਵਾਈ ਦੇ ਸੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੰਮਨ ਪੁਰਰਿਠਿਆ ਨੂੰ ਆਪਣਾਇਆ ਗਿਆ ਮੀ

(1) (1878) 3 ਏ.ਮੀ. 582

(2) .ਆਈ.ਆਰ. 1950 ਖੂਰਬੀ ਯੰਜਾਬ 25

ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਵੀ. ਦਿੱਲੀ ਐਡ- ਮੰਤਰਾਲਾ ਗਜ਼ੇਟਰਗੜ- ਕਰ, ਜੇ. ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 37(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਜੰਗ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ, ਮੁਕੱਦਮਾ ਉਸੇ ਧਰੁਰਿਰਿਆ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਖੇਤਰ ਖਤਰਨਾਕ ਔਰ 'ਤੇ ਗੜਬੜ ਵਾਲਾ ਇਲਾਕਾ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਸਾਡੀ ਗਾਏ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਐਕਟ ਦੇ ਉਧਰਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਯੰਤਰਿਤ ਰੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਉਧਰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸਮਾਨਤਾ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਗਲਤ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਕਤ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਉਚਿਤ ਬੱਚਤ ਧਾਰਾ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਮ ਧਾਰਾਵਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਐਕਟ ਦੇ ਉਧਰਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਯੰਤਰਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਚਿਤ ਬੱਚਤ ਸੈਕਸ਼ਨ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਖਛਾਣਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ ਨੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਅਧਣਾਏ ਗਏ ਤਰਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਖੋਸ਼ ਰੀਤੀ ਹੈ। . ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ, ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ, ਇਹ ਮੰਨਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਵਿੱਚ ਸਨ ਕਿ ਖੇਤਰ ਦੇ ਖਤਰਨਾਕ ਔਰ 'ਤੇ ਖਰੋਸ਼ਾਨ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਧਾਰਣ ਅਧਰਾਧਿਕ ਧਰੁਰਿਰਿਆ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਅਧਰਵਾਨਯੋਗ ਜਾਂ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਆਮ ਔਰ 'ਤੇ ਕਾਰਜਧਰਣਾਲੀ ਰਾਨੂੰਨ ਕੰਮ ਵਿਚ ਖਿਛਾਹ- ਖਿੱਚੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਖਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੇਸ ਵਿਚ ਸਾਧਾਰਣ ਧਰੁਰਿਰਿਆ ਸੰਬੰਧੀ ਰਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੁਝ ਚੰਗੇ ਕਾਰਨ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਧਰੁਚਣ ਵਿਚ ਧਰੁਭਾਵਤ ਰੀਤਾ। ਕਿ ਇਲਾਕਾ ਖਤਰਨਾਕ ਔਰ 'ਤੇ ਖਰਾਬ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਸੰਮਤ ਦੀ ਧਰੁਰਿਰਿਆ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ਖਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਐਕਸਵੈਲ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ "ਆਮ ਸਿਧਾਂਤ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਜਾਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਰੁਰਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਖਿਛਾਖੜੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਕਾਰਨ ਨਾ ਹੋਵੇ" (1); ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਿੱਲੀ ਕਲਾਥ ਐਡ ਜਨਰਲ ਮਿੱਲਜ਼, ਕੰਧਨੀ, ਲਿਮਟਿਡ, ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਦਿੱਲੀ (2) ਵਿੱਚ ਖਿਰਵੀ ਕੌਮਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਰੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਆਖਣੀ ਧਹਿਲਾਂ ਦੀ ਧਰੁਵਾਨਗੀ ਨਾਲ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

(1) ਐਕਸਵੈਲ ਆਨ "ਇੰਟਰਧਰੀਟੇਸ਼ਨ ਆਫ ਸਟੈਚੂਟਸ", 9ਵੀਂ ਐਡ., ਖੀ. 226

(2) (1927) 9 ਲਾਹ. 284

ਰਲੋਨੀਯਾਲ ਸੁਗਰ ਰਿਫਾਈਟਿੰਗ ਰੰਧਨੀ v. ਇਰਵਿੰਗ (1) ਵਿੱਚ ਰਾਨੂੰਨ ਦਾ ਬਿਆਨ, ਕਿ
 "ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਆਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲੇ ਰਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਧਰਬੰਧ, ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ, ਸਹੀ
 ਢੰਗ ਨਾਲ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸ ਉਮਾਹੀ ਨੂੰ ਖਾਠਰ ਤੋਰ 'ਤੇ ਆਖਰਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ,
 ਖੁਰਵ-ਆਨੁਭਵ ਖਰਭਾਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ" ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਕਿ ਇਹਨਾਂ
 ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਕਿ "ਜਿੱਥੇ ਵਿਧੀ ਦੇ ਆਮਲਿਆਂ ਨਾਲ
 ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲੇ ਰਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਧਰਬੰਧ ਰਾਨੂੰਨ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਲੰਬਿਤ ਕ ਨਿਸਚਿਤ
 ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਖਾਠਰ ਤੋਰ 'ਤੇ ਆਖੋਗ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ
 ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦਾ ਸਰਬੰਧ ਹੈ।" ਆਸੀਂ ਇਹ ਮੋਚਣ ਲਈ ਤਿਆਰ
 ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਦਿਸ਼ਮ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ. ਆਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੋਚਦੇ ਕਿ ਆਮ ਵਾਰੰਟ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ
 ਆਖਣਾਉਣਾ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਸ ਖਰਚਾ 'ਤੇ ਆਖੋਗ ਜਾਂ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਦੇ
 ਬਿਲਾਫ਼ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਗਲਤ ਸੀ ਕਿ ਸੈਸਨਾਂ ਦੀ ਖਰਚਿਆਂ ਇਸ
 ਕਾਰਨ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸੈਸਨ ਰੋਕਟ ਵਿੱਚ ਰੋਮ ਦੀ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਦੇ ਸਰਬੰਧ ਵਿੱਚ
 ਰੋਡ ਦੇ ਉਧਰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਖਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਆਦਰ ਦੇ ਨਾਲ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਇਸ
 ਤੱਥ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਆਮਫਲ ਰਹੇ ਕਿ ਸਰਬੰਧਤ ਕੋਰਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 37 (1) ਦੇ
 ਤਹਿਤ ਰੋਮ ਨੂੰ ਸੈਸਨ ਰੋਕਟ ਵਿੱਚ ਭੇਜਣ ਲਈ ਆਖਣਾਈ ਗਈ ਖਰਚਿਆਂ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ ਆਤੇ
 ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਹੀ ਸੀ। ਲੁਯਿਆਣਾ ਨੂੰ ਖਤਰਨਾਕ
 ਤੋਰ 'ਤੇ ਗੜਬੜ ਵਾਲਾ ਇਲਾਕਾ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਧੀ ਆਖਣਾਈ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।
 ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ; ਇਹ ਆਮਲ ਵਿੱਚ ਵਿਧੀਗਤ ਰਾਨੂੰਨ ਦੇ ਖਿਫਾਖੜੀ ਸੰਚਾਲਨ ਦਾ ਆਮਲਾ
 ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਹ ਆਮਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਜਿਹਾ ਰੋਮ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਆਮਬਾਈ ਰਨੂੰਨ ਦੇ ਉਧਰਬੰਧਾਂ
 ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸਾਧਾਰਨ ਖਰਚਿਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਨੂੰ
 ਖਤਰਨਾਕ ਤੋਰ 'ਤੇ ਖਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਲਾਗੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
 ਗੋਧੀ ਚੰਦ ਦਿੱਲੀ ਖਰਸ਼ਾਮਨ ਗਜ਼ੇਦਰਗੜ- ਕਰ, ਜੇ. ਇਸ ਸਰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੱਕਦ ਰਾਮਿਮ
 ਰਜ਼ਵੀ ਬਨਾਮ ਦ. ਵਿੱਚ ਇਸ ਆਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਖਰਸ਼ੀਗਿਰ ਹੈ

(1) [1905] ਏ.ਸੀ. 369

ਜੋਥੀ ਚੰਦ ਦਿੱਲੀ ਯੁਰਮਾਮਨ ਗਜ਼ੇਟਰਗੜ- ਰਰ, ਜੇ. ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਰਾਜ (ਯਤੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ) (1)। ਉਸ ਰੇਮ ਵਿੱਚ ਇਹ ਯਦਾਲਤ ਸਯੈਸਲ ਟਿਰਬਿਊਨਲ ਰੈਗੂਲੇਸਨ (V of 1958 Fasli) ਨਾਮਰ ਨਿਯਮ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਰਹੀ ਸੀ ਜੋ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਰਾਜ ਦੇ ਮਿਲਟਰੀ ਗਵਰਨਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਰੀਤਾ ਗਿਯਾ ਸੀ। ਉਰਤ ਰੈਗੂਲੇਸਨ ਵਿਚ ਇਹ ਵਿਵਸਯਾ ਰੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਰਿ ਮਿਲਟਰੀ ਗਵਰਨਰ, ਯਾਮ ਜਾਂ ਵਿਸੇਸ ਯਾਦੇਸ ਦੁਆਰਾ, ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ ਦੇ ਸਰਦਾ ਹੈ ਰਿ ਯਜਿਹੇ ਟਿਰਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਰਿਸੇ ਵੀ ਯਥਰਾਯ ਜਾਂ ਸੁਰੇਣੀ ਦੇ ਯਥਰਾਯ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਰੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਯਤੇ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਯਾਰਿਤ ਮੁਰੱਦਮੇ ਦੀ ਯਰਰਿਰਿਯਾ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਦੇ ਯਰਬੰਯਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਹੈ। ਰਈ ਸਮੱਗਰੀ ਵੇਰਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰਿਰਮੀਨਲ ਯਰੇਸੀਜਰ ਰੇਤ। ਦੋਸੀਯਾਂ ਵਿਰੁੱਯ ਰੇਸ 6 ਯਰਤੂਬਰ, 1949 ਨੂੰ ਵਿਸੇਸ ਟਿਰਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਏ ਜਾਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਯਾ ਸੀ। ਦੋਸੀਯਾਂ ਨੂੰ ਸਤੰਬਰ, 1950 ਵਿਚ ਦੋਸੀ ਠਗਿਰਾਇਯਾ ਗਿਯਾ ਸੀ ਯਤੇ ਯਥਰੈਲ, 1951 ਵਿਚ ਗਈ ਰੋਰਟ ਨੇ ਯਥੀਲ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਜਾ ਨੂੰ ਬਰਰਰਾਰ ਰੱਖਿਯਾ ਸੀ। ਦੋਸੀ ਨੇ ਫਿਰ ਇਸ ਯਦਾਲਤ ਨੂੰ ਯਥੀਲ ਰੀਤੀ ਯਤੇ ਸੰਵਿਯਾਨ ਦੇ ਯਾਰਟੀਕਲ 32 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸੀ ਠਗਿਰਾਉਣ ਯਤੇ ਸਜਾ ਦੇ ਹੁਰਮਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਯਾਯਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਰਰਨ ਲਈ ਯਰਜੀ ਦਿੱਤੀ ਰਿ ਸਯੈਸਲ ਟਿਰਬਿਊਨਲ ਰੈਗੂਲੇਸਨ 26 ਜਨਵਰੀ, 1950 ਨੂੰ ਰੱਦ ਹੋ ਗਿਯਾ ਰਿਉਰਿ ਇਸ ਦੇ ਉਥਬੰਯ ਯਾਰਾ 14 ਯਤੇ 21 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਰਰਦੇ ਹਨ। ਸੰਵਿਯਾਨ ਜੋ ਉਸ ਤਰੀਰ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਯਾ ਸੀ, ਯਤੇ ਉਸ ਤਰੀਰ ਤੋਂ ਬਾਯਦ ਮੁਰੱਦਮੇ ਦਾ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣਾ ਯਤੇ ਦੋਸੀਯਾਂ ਨੂੰ ਸਜਾ ਸੁਣਾਉਣਾ ਗੈਰ-ਰਾਨੂੰਨੀ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਰਿ ਰੇਸ ਦਾ ਯੰਤਮ ਫੈਸਲਾ, ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਯਨੁਸਾਰ, ਇਸ ਯਾਯਾਰ 'ਤੇ ਯੱਗੇ ਵਯਿਯਾ ਰਿ ਦੋਸੀ ਨੂੰ ਸਾਯਾਰਨ ਮੁਰੱਦਮੇ ਦਾ ਰਾਫੀ ਲਾਭ ਹੋਇਯਾ ਸੀ ਗਲਾਂਰਿ ਕੁਝ ਵਿਸੇਸਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਭਟਰਣਾਵਾਂ ਸਨ ਯਤੇ ਇਸਲਈ ਉਸਦੀ ਸਜਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਰੀਤਾ ਜਾ ਸਰਦਾ ਸੀ। ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਰਿ ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਯਾਨ ਮੁਰੱਦਮੇ ਦੀ ਸਮਾਯਤੀ ਤੋਂ ਯਹਿਲਾਂ ਲਾਗੂ ਹੋ ਗਿਯਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਰਿ ਯਸੀਂ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਦੱਸਾਂਗੇ, ਇਸ ਰੇਸ ਵਿੱਚ ਯਾਮ ਵਿਯੀ ਤੋਂ ਭਟਰਣ ਦੇ ਸੰਬੰਯ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਯਿਤ ਤੱਥ ਸਈਯਦ ਰਾਸਿਮ ਰਜਵੀ ਦੇ ਰੇਸ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਹਨ

(1) [1953] ਯੈਸ.ਸੀ.ਯਾਰ. 589

ਮਾਮਲਾ ਸਾਡੇ ਮਕਸਦ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਖਰਗਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਰਾਜ ਦੇ ਮਿਲਟਰੀ ਗਵਰਨਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਰੀਤੇ ਗਏ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਮਹਾਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਰੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਟਿਰਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਖੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਵਾਰਵਾਈ ਮੰਦਿਯਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਇਜ਼ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ. ਇਸ ਨੁਕਤੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਿਆਂ, ਮੁਖਰਜੀ, ਜੇ., ਜਿਸ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ, ਨੇ ਲਛਮਣਰਾਮ ਕੇਵਲਰਾਮ ਆਗੂਜਾ ਬਨਾਮ ਬੰਬੇ ਸਟੇਟ (ਸੁਖਰਾ), (1) ਵਿੱਚ ਰੀਤੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦੀ ਖਰਵਾਨਗੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਕਿ "ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਵੈਧ ਮੀ। ਮੰਦਿਯਾਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਦੀ ਸਮੁੱਚੀਤਾ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਰਵਾਈ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ, ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੱਕ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਖਰਰਿਰਿਆ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰੀਤਿਰਤ ਰੀਤਾ ਗਿਆ ਮੀ, ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਰੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਬਦਰਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਇਹ ਪਹਿਲੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ (2) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਯੰਜਾਬ ਗਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਅੱਗੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ। ਜੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਨਿਖਟਾਰਾ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 37 (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੈਸਨ ਕੋਰਟ ਵਿਚ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਰੂਆਤੀ ਯੋਸ਼ੀ ਜਾਇਜ਼ ਮੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ। - ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕਿ ਲੁਯਿਆਣਾ ਦੇ ਖਤਰਨਾਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੜਬੜ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਦੇ ਨਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੇਸ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸੈਸਨਾਂ ਦੀ ਖਰਰਿਰਿਆ ਅਖਰਵਾਨਯੋਗ ਜਾਂ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਮੀ। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਮੋਚਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਦਿਰਸ਼ ਦਿੱਲੀ ਮੰਤਰਾਲਾ ਗਜੇਂਦਰਗੜ ਕਰ, ਜੇ. ਫੁਲ ਬੈਂਚ ਵੱਲੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਫੈਸਲਾ ਗਲਤ ਹੈ। ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਰ ਸਥਿਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਤੋਂ, ਅਥੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਤਿੰਨ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਵਾਰੰਟ ਖਰਰਿਰਿਆ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਮੀ। ਇਹ ਸਖੱਸਟ ਹੈ ਕਿ, ਜਿਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਮੀ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਨਹੀਂ ਰੀਤੀ ਗਈ ਮੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਕੇਸ ਤੈਅ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਮੀ।

(1) (1952) ਐਸ.ਮੀ.ਆਰ. 710, 731

(2) ਏਆਈਆਰ 1950 ਈ.ਪੀ. 25

ਗੋਧੀ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਦਿੱਲੀ ਯਰੁਸ਼ਾਮਨ ਗਜ਼ੇਟਰਗੜ- ਕਰ, ਜੇ. ਸਬੰਧਤ ਰੇਮਾਂ ਵਿੱਚ
 ਅਧੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ- ਵਾਰੰਟ ਯਰੁਰਿਰਿਆ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ
 ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਲਗਾਏ ਗਏ ਰੇਮਾਂ ਦੀ ਯਰੁਰਿਰਤੀ ਅਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਅਤੇ ਭਾਤਰਾ ਦੇ
 ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਅਧੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਰੇਮ ਤੈਅ
 ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ ਖੱਬਯਾਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ
 ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਅਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਵਾਰੰਟ ਯਰੁਰਿਰਿਆ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ
 ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਜਿਰਗਾ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਹਰਾ ਖੇਰਾ ਉਸ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ
 ਅਤੇ ਸੀਮਤੀ ਲਾਭ ਦਾ ਖਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਖੇਰੇ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਖੈਜੂਦਾ ਰੇਮਾਂ
 ਦੀਆਂ ਸਬਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਲਈ ਖੱਬਯਾਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ
 ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਸੰਮਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਅਧੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਤਿੰਨ ਰੇਮਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਨੂੰ ਜਾਰੀ
 ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਯਰੁਰਿਰਿਆ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ
 ਵਿਗਾੜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅਵੈਧ ਕਰ ਦਿੱਤਾ
 ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ. ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਤਿੰਨਾਂ ਰੇਮਾਂ ਵਿੱਚ ਅਧੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਬਿਲਾਫ ਸੁਣਾਈ ਗਈ
 ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖਾਮੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਟੀ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ
 ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਖੈਜੂਦਾ ਅਧੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਖਾਮ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
 ਅਧੀਲਕਰਤਾ 'ਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅਧਰਾਯਾਂ ਦਾ ਰੇਮ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰ
 ਰਿਸ਼ਮ ਦੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਵਿੱਚੋਂ
 ਲੰਘਣ ਦਾ ਇਸਤਿਹਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ
 ਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦੀ ਯਰੁਰਬਨਾ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ
 ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਗਾਏ ਵਿੱਚ ਅਧੀਲਕਰਤਾ, ਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦੀ
 ਖੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ 'ਤੇ ਰਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਕਤ
 ਅਧਰਾਯਾਂ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਦੇ ਬਿਲਾਫ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਵੀ ਨਿਰਦੇਸ਼
 ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਧੀਨਕਰਤਾ ਗੋਧੀ ਚੰਦ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।
ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੌਰ ਹੀ ਮੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਗਰਹ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਖੰਡਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਖਰੀਦਣ ਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜ਼ੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਗੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ

ਟਰਾਂਸਲੇਟਰ

